॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ कशादंडप्रणुदितांकशाघातेनखेदंप्रापितां काल्यमानांइतस्ततोनिरोध्यमानां ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥३१॥३२ ॥३३॥

अदेयानंदिनीयंवैराज्येनापितवानघ॥ विश्वामित्रउवाच क्षत्रियोऽहंभवान्विप्रस्तपःस्वाध्यायसाधनः ॥ १८ ॥ ब्राह्मणेषुकुतोवीर्यंप्रशांतेषुधृतात्मसु॥ अर्बुदेनगवांयस्त्वंनददासिममेप्सितं॥१९॥ स्वधर्मनप्रहास्यामिनेष्यामिचबलेनगां॥ वसिष्ठउवाच बलस्थश्चासिराजाचबाहुवीर्यश्चक्षत्रियः ॥ २० ॥ यथेच्छसितथाक्षिप्रंकुरुमात्वंविचारय ॥ गंधर्वउवाच एवमुक्तस्तथापार्थविश्वामित्रोबलादिव ॥ २१ ॥ हंसचंद्रप्रतीकाशांनंदिनींतांजहारगां॥ कशादंडप्रणुदितांकाल्यमानामितस्ततः॥ २२॥ हंभायमानाकल्याणीवसिष्ठस्याथनंदिनी॥ आगम्याभिमुखीपार्थतस्थौभगवदुन्मुखी॥२३॥ भृशंचताड्यमानावैनजगामाश्रमात्ततः॥ वसिष्ठउवाच शृणोमितेरवंभद्रेविनदंत्याःपुनःपुनः॥ २४ ॥ क्रियसेत्वंबलाद्भद्रेविश्वामित्रेणनंदिनि॥ किंकर्त्तव्यंमयातत्रक्षमावान्ब्राह्मणोत्यहं ॥ २५ ॥ गंधर्वउवाच साभयान्नंदिनीतेषांबलानांभरतर्षभ॥ विश्वामित्रभयोद्विग्नावसिष्ठंसमुपागमत् ॥ २६॥ गौरुवाच कशाग्रदंडाभिहतांक्रोशंतीमामनाथवत्॥ विश्वामित्रबलैर्घोरैर्भगवन्किमुपेक्षसे॥ २७॥ गंधर्वउवाच नंदिन्यामेवंक्रंदंत्यांधर्षितायांमहामुनिः॥ नचुक्षुभेतदाधैर्यान्नचचालधृतव्रतः॥२८॥ वसिष्ठउवाच क्षत्रियाणांबलंतेजोब्राह्मणानांक्षमाबलं॥ क्षमामांभजतेयस्माद्गम्यतांयदिरोचते॥ २९॥ नंदिन्युवाच किंनुत्यक्ताऽस्मिभगवन्यदेवंत्वंप्रभाषसे॥ अत्यक्ताऽहंत्वयाब्रह्मन्नेतुंशक्यानवैबलात् ॥ ३० ॥ वसिष्ठउवाच नत्वांत्यजामिकल्याणिस्थीयतांयदिशक्यते॥ दृढेनदाम्नाबध्वैषवत्सस्तेक्रियतेबलात्॥३१॥ गंधर्वउवाच स्थीयतामितितच्छ्रुत्वावसिष्ठस्यपयस्विनी॥ ऊर्ध्वांचितशिरोग्रीवाप्रबभौरौद्रदर्शना ॥ ३२ ॥ क्रोधरक्तेक्षणासागौर्हंभारवघनस्वना ॥ विश्वामित्रस्यतत्सैन्यंव्यद्रावयतसर्वशः॥ ३३॥ कशाग्रदंडाभिहताकाल्यमानाततस्ततः॥ क्रोधरक्तेक्षणाक्रोधंभूयएवसमाददे ॥ ३४ ॥ आदित्यइवमध्याह्नेक्रोधदीप्तवपुर्बभौ ॥ अंगारवर्षमुंचंतीमुद्दुर्वालधितोमहत्॥ ३५॥ असृजत्पह्लवान्पुच्छात्प्रस्रवाद्द्राविडाञ्छकान्॥ योनिदेशाच्चयवनान्शकृतःशबरान्बहून्॥ ३६॥ मूत्रतश्चासृजत्कांश्चिच्छबरांश्चैवपार्श्वतः॥ पौंड्रान्किरातान्यवनान्सिंहलान्बर्बरान्खसान्॥३७॥

॥ ३४ ॥ ३५ ॥ पल्हवादयोम्लेच्छविशेषाः प्रस्रवात्ऊधःप्रदेशात् शकृतःगोमयात् ॥ ३६ ॥ ३७ ॥

Digitized by Google